

Конст. Мутафовъ.

Гроздоберъ

Преди повече отъ тридесетъ години гроздоберътъ въ нашия градъ бѣше празникъ, много по-голѣмъ, по-весель, дори по-тържественъ и отъ Великденя, и отъ Сурваки.

Съ каква жива радостъ, съ каквъ трепетъ, особено децата, очакваха да узрѣе гроздето, да настѣпятъ хубавитѣ есенни дни, когато ще започне беритбата на лозята, когато ще екне градътъ отъ пѣсни и свирни, отъ луди хора и игри...

Рѣдко бѣха по него време мѣстнитѣ коренни семейства, които да нѣмаха поне единъ-два дюлюма лозе. За гроздобера или виноберма, както го казваха тамъ, приготовленията започваха цѣлъ мѣсець по-рано. Въ всѣки дворъ изкарваха чебуритѣ, бѣчвитѣ, кацитѣ. И чукъ! чукъ! чукъ! по цѣлъ день. Набиваха обръчитѣ имъ, поправяха повреденитѣ джги, запарваха ги съ врѣла вода, затѣгаха ги, да сж готови за ширата, която после ще се превърне въ пивко и палящо вино...

Подиръ голѣма Богородица захващаха да колятъ въ голѣмата салхана едъръ угоенъ добитъкъ за пастърма и суджуци. Петнадесетъ или дванадесетъ дни преди гроздобера всѣка сутринь, на ра-